

Зорі, очі весняної ночі

Леся Українка

Зорі, очі весняної ночі!
Зорі, темряви погляди ясні!
То лагідні, як очі дівочі,
То палкі, мов світла прекрасні.

Одна зірка палає, мов племін,
Білі хмари круг неї, мов гори,
Не до нас носила вона промін,
Вона дивиться в інші простори...

Інша зіронька личко ховає
В покривало прозорее срібне,
Соромливо на діл поглядає,
Сипле блідеє проміння дрібне.

Ти, прекрасна вечірняя зоре!
Урочисто й лагідно ти сяєш,
Ти на людське не дивишся горе,
Тільки щастя й кохання ти знаєш.

Як горить і мигтить інша зірка!
Сріблом міниться іскра чудесна...
Он зоря покотилась, – то гірка
Докотилась сльозина небесна.

Так, сльозина то впала. То плаче
Небо зорями-сльзьми над нами.
Як тремтить теє світло! Неначе
Промовля до нас небо вогнями.

Горда, ясна, огнистая мова!
Ллється промінням річ та велична!
Та ми прагнем лиш людського слова,
І німа для нас книга одвічна...